

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2023, č. j. KRPA- 191184-15/ČJ-2023-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m.

Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav.
3. Žalobce namítal, že se dne 23. 8. 2022 dostavil dobrovolně na pracoviště žalovaného a vypovídal shodně se skutečnostmi, které uvedl v předchozím správním řízení. Uvedl zde, že svým jednáním neměl v úmyslu mařit rozhodnutí žalovaného. Současně uvedl přesnou adresu svého pobytu na území České republiky a vyjádřil se k otázce žalovaného na jeho finanční zabezpečení a složení případné finanční záruky. Označil také osobu, která by složila tuto finanční záruku, a jednoznačně uvedl, že je schopen zdržovat se na určeném místě a dostavit se v určené době na pracoviště žalovaného.
4. S ohledem na svou situaci, kterou vnímá jako ohrožující, se vyjádřil, že bude opakovaně žádat o udělení mezinárodní ochrany. Tento krok v zařízení pro zajištění cizinců učinil a dne X podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o této žádosti bylo usnesením Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky podle ust. § 11a odst. 2 zákona o azylu zastaveno. Rozhodnutí bylo napadeno žalobou k Městskému soudu v Praze, který tuto rozsudkem ze dne 22. 5. 2023, č.j. 19 Az 24/2022-29, zamítl.
5. Žalobce jako prioritní důvod svého jednání konstantně uváděl, že na území České republiky žije jeho nezletilý syn, se svou matkou, bývalou partnerkou žalobce. S ohledem na předešlý neoprávněný pobyt žalobce nebyl do rodného listu dítěte zapsán. V řízení o správním vyhoštění zahájeném dne 25. 2. 2021 uváděl, že syn se narodil dne X, v době, kdy žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Na podporu těchto tvrzení předložil žalovanému album fotografií zachycujících narození syna a další období. Žalobce chtěl být v kontaktu se svým synem. Matka syna do protokolu uvedla, že nepopírá, že žalobce je biologickým otcem dítěte. Ke skutečnosti, z jakého důvodu není uveden v rodném listu dítěte, uvedla, že žalobce je nespolehlivou osobou, která ji i dítě v minulosti několikrát bez dalšího opustila a dlouhodobě o dítě nejevila zájem. Nynější zájem o syna ze strany žalobce považuje za účelový, vedený snahou o legalizaci pobytu. Žalobce tyto skutečnosti rozporoval a nadále uváděl, že od narození syna usiloval o vytvoření zázemí a rodinné pohody. Ze strany matky syna docházelo ke slovním a písemným výhrůžkám, kterými požadovala značné finanční sumy k zajištění bydlení a života na území České republiky, pod hrozbou nahlášení jeho neoprávněného pobytu, pokud jí nebude vyhověno. Žalobce přitom se synem trávil v týdnu i několik dní. Žalobce se dne 25. 2. 2021 dobrovolně dostavil na Krajské ředitelství policie hl. města Prahy za účelem řešení svého neoprávněného pobytu na území. Během řízení o uložení správního vyhoštění, dne 31. 3. 2021, žalobce narychlo opustil území České republiky, neboť jeho otce postihla mozková mrtvice. Poté bylo již za nepřítomnosti žalobce na území vydáno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění v délce 2 roky. Proti uvedenému rozhodnutí byl podán opravný prostředek, ve kterém byl žalobce neúspěšný.

Žalobce následně podal návrh na prominutí délky uloženého správního vyhoštění. Během pobytu žalobce v Ruské federaci došlo k zcela zásadní změně politické situace v souvislosti s napadením Ukrajiny. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že jeho syn s matkou v době napadení Ukrajiny pobývali na jejím území. Matka syna žalobce kontaktovala se žádostí o pomoc s cestou do České republiky. Žalobce jim prostřednictvím telefonního kontaktu na svého známého zajistil přesun a krátkodobý pobyt v Užhorodě, odkud je jeho přítel odvezl do České republiky.

6. Žalobce dále namítl, že jeho opakované zajištění není realizovatelné, neboť zde jsou skutečnosti, pro které je možné se domnívat, že správní vyhoštění do Ruské federace nebude možné realizovat pro rozpor se zásadou non-refoulement. V této souvislosti žalobce uvedl, že se žalovaný nezabýval důvody znemožňujícími vycestování žalobce podle ust. § 179 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a současně si nevyžádal závazné stanovisko k možnostem vycestování žalobce ve smyslu ust. § 119 a 120 zákona o pobytu cizinců. Tento postup má žalobce za nezákonný a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č.j. 5 Azs 96/2021-39, uzavřel, že jeho zajištění bylo pouze prostředkem k omezení na osobní svobodě bez přezkoumatelného odůvodnění rozhodnutí či alespoň k zvážení, zda k vyhoštění žalobce bude vůbec možné přistoupit.
7. Dále odkázal na právní větu rozsudku ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005-75, kdy Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Soud je i při aplikaci kogentních norem procesního práva vázán článkem 10 Ústavy ČR. Nesmí proto použít vnitrostátní procesní normu (zde ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. obsahující zákaz rozšiřovat žalobu o další žalobní body po lhůtě pro její podání), pokud by její aplikace nutně a nevyhnutelně vedla k porušení zásady non-refoulement obsažené v článku 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či k porušení zákazu vyhostit cizince do země, kde by byl vystaven hrozbě mučení či nelidského a ponižujícího zacházení či trestu, jenž vyplývá z čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z judikatury Evropského soudu pro lidská práva tento článek vykládající.“*
8. Žalobce rovněž namítal, že nesouhlasí s posouzením možnosti uložení zvláštního opatření v podobě povinnosti osobně se hlásit ve stanovené době policii ze strany žalovaného. Nezakládá se totiž na pravdě, že by žalobce nehlásil aktuální místo svého pobytu, neboť již v době svého prvního zajištění předložil žalovanému ověřený doklad o zajištěném ubytování a dále uvedl osobu, která s ním byt sdílí, a dále uvedl, že má řádně označenou poštovní schránku a zvonek.
9. Žalobce dále namítal, že místo svého pobytu žalovanému sdělil již dne 23. 8. 2022 a je tak nepravdivé tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že k zajištění žalobce došlo na základě úřední činnosti žalovaného, kdy bylo zjištěno, že se na „uvedené adrese“ zdržuje osoba, která se na území České republiky nachází neoprávněně.
10. Žalobce konečně namítal, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že jeho zajištění za účelem správního vyhoštění je v rozporu s účelem probíhajícího trestního řízení, ve kterém mu náleží veškerá práva obviněného, kdy realizace správního vyhoštění by mu znemožnila těchto práv využít.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření žalobě uvedl, že při zajištění žalobce postupoval plně v souladu se zákonem, neboť žalobce nerespektoval rozhodnutí správního orgánu,

- vstoupil na území České republiky nelegálně bez platného víza či pobytového oprávnění v době, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění a byl zařazen v ENO od 29. 7. 2021 do 29. 8. 2023. Žalobce svým jednáním maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
12. Žalovaný se rovněž zabýval rodinnými vztahy na území České republiky poté, co žalobce uvedl, že má na území České republiky syna, který zde pobývá se svojí matkou, která je státním příslušníkem X. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce je státním příslušníkem X a není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Případné spory s matkou svého syna může vést ze země původu a již probíhající spor neopravňuje žalobce k nelegálnímu vstupu a pobytu na území České republiky.
 13. Žalovaný také podle svého názoru na straně 6 – 8 napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč nepřistoupil k možnosti užití mírnějších opatření včetně složení finanční záruky. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje pro jeho dosavadní chování důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemusel místo zajištění žalobce ukládat mírnější opatření, přestože žalobce nabízel finanční záruku nebo povinnost zdržovat se na jím uvedené adrese.
 14. Žalobce podle žalovaného rovněž neuvedl během vedeného správního řízení žádnou skutečnost ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, která by bránila jeho návratu do země původu. V protokolu o svém výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení pouze uvedl, že mu hrozí nebezpečí, protože by musel do armády. Žalovaný si následně vyžádal závazné stanovisko k možnostem návratu žalobce do země původu, podle kterého je vycestování žalobce do Ruské federace možné. Proto žalovaný neshledal důvody znemožňující vycestování žalobce podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.
 15. K žalobcem deklarované nutnosti setrvání na území České republiky z důvodu vedeného trestního řízení žalovaný odkázal na ust. § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie udělí vízum nebo povolí vstup na území, pokud účelem pobytu na území je předvolání státního orgánu České republiky a nelze-li věc vyřídit z ciziny.
 16. Závěrem pak žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Duplika žalobce

17. Žalobce ve své duplice došlé soudu dne 21. 6. 2023 kromě zopakování a upřesnění některých údajů uvedených již v žalobě ještě doplnil ohledně odkazu žalovaného na ust. § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, že zde žalovaný nevychází z reálného stavu, neboť si lze jen těžko představit, jak by tyto cesty byly prakticky v aktuálním stavu fungování uzavřených dohod a dvoustranných smluv realizovány. Žalobce má v této souvislosti za to, že, jestliže není možné realizovat readmisní dohodu, pak je těžko představitelné, že bude žalobce bez problémů cestovat mezi Českou republikou a Ruskou federací za účelem dostavení se k soudním jednáním.
18. Ohledně žalovaným vyžádaného závazného stanoviska k možnostem návratu žalobce do země původu pak žalobce doplnil, že závazné stanovisko bylo vyžádáno až dne 14. 6. 2023, tedy až v reakci na znění žaloby. S obsahem závazného stanoviska se žalobce neměl možnost seznámit, což žalobce považuje za pochybení, jež způsobuje nepřezkoumatelnost celého vedeného správního řízení.

V. Obsah správního spisu

19. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
20. Dne 31. 5. 2023 byla policejní hlídkou prováděna pobytová kontrola žalobce na adrese X, ke které žalobce předložil cestovní doklad vydaný Ruskou federací č. X. Lustrací CIS na místě bylo zjištěno, že žalobci byl vydán výjezdní příkaz X s platností do 11. 11. 2022. Kontrolou v evidenci nežádoucích osob bylo také zjištěno, že žalobce je vyhoštěn s platností do 13. 10. 2028. Žalobce rovněž neměl ve svém cestovním dokladu vyznačeno vstupní razítko do schengenského prostoru. S ohledem na tyto skutečnosti vzniklo podezření, že žalobce na území České republiky pobývá neoprávněně, pročez byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
21. Dne 1. června 2023 žalovaný zahájil s žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku žalobce v procesním postavení účastníka správního řízení uvedl žalobce následující. Do České republiky přicestoval ze Srbska, odkud odjel dne 8. 8. 2022. Cestoval dva dny stopem. V Srbsku pobýval od 18. 3. 2022, kam přicestoval letecky z Moskvy přes Dubaj. Na hranicích schengenského prostoru nebyl kontrolován. Dále uvedl, že je na území České republiky od 8. 8. 2022, kde pobývá na adrese X. Jedná se o byt jeho nové přítelkyně O. B., nar. X, se kterou je ve vztahu asi tři roky. Ke svému správnímu vyhoštění ze dne 5. 6. 2021 uvedl, že o tom ví a rozhodnutí obdržel prostřednictvím zástupce. Dále uvedl, že je mu znám jeho neoprávněný pobyt na území České republiky, ale nevycestoval, protože čeká na rozhodnutí soudu ve věci určení otcovství. Je mu rovněž známo, že je v evidenci nežádoucích osob jako i to, co to znamená. Nemá žádnou práci a žije z úspor získaných prodejem bytu po otci v Rusku. K dotazu žalovaného ohledně možnosti užití mírnějších opatření za účelem vycestování žalobce sdělil, že by mohl složit finanční záruku ve výši 100 000,- Kč. Označil za lež tvrzení jeho bývalé přítelkyně, že svého syna navštěvuje dva krát do roka a není uveden v jeho rodném listě. Syna viděl naposledy 24. 12. 2022. Ten momentálně bydlí v Německu, a proto za ním nemůže. Jinak se synem v kontaktu není, neboť matka nepovoluje přístup. Proto také žaluje o určení otcovství, aby mohl mít právo syna vidat. Momentálně se nepodílí na péči o syna ani finančně, protože to matka nechce a odjela do Německa. Na území České republiky se nyní nenachází žádná osoba, vůči níž by měl žalobce vyživovací povinnost, když syn a jeho matka jsou X národnosti, ale mají trvalý pobyt v České republice. Trestnou činnost nepáchal a pokud jde o současné trestní stíhání, je nevinný a více se k tomu vyjadřovat nechce. V zemi původu by měl možnost se vrátit k matce, která zde má svůj dům. Ohledně zdravotního stavu uvedl, že je zdravý. Na dotaz správního orgánu výslovně uvedl, že nemá žádnou překážku ve vycestování. Dále uvedl, že mu hrozí v Ruské federaci nebezpečí, protože by musel nastoupit do armády. Ani teď se nemůže dostat do Ruska, protože vycestoval po vypuknutí válečného konfliktu. V minulosti opakovaně neúspěšně žádal o azyl.
22. Rozhodnutím žalovaného č.j. KRPA-50829-20/ČJ-2021-000022-SV, ze dne 5. června 2021, které nabylo právní moci dne 29. 7. 2021, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v trvání 2 let.
23. Dne 1. 6. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým rozhodl o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
25. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
26. Ve věci bylo rozhodnuto po projednání věci samé, ke kterému soud nařídil jednání s ohledem na výslovný požadavek žalobce na nařízení jednání.
27. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), 3 zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
28. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
29. V daném případě žalovaný vyšel ze zjištění, že cizinci bylo dne 5. 6. 2021 vydáno dle ustanovení 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států EU, a to na dobu 2 roky. Proti uvedenému rozhodnutí podal cizinec dne 24. 6. 2021 odvolání. Dne 29. 7. 2021 vydalo Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutí, kterým odvolání cizince zamítlo, a potvrdilo tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 29. 7. 2021 a stalo se vykonatelným dne 29. 8. 2021. Z rozhodnutí plyne, že cizinec je veden v evidenci nežádoucích osob od dne 29. 7. 2021 dne 29. 8. 2023. Žalobce, přestože mu byl na základě uvedeného rozhodnutí odepřen vstup na území

schengenského prostoru, v rozporu s tímto rozhodnutím neoprávněně přicestoval na území České republiky. Žalobce tak při svém pobytu na území České republiky jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců. Z prokázaného jednání je zřejmé, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující.

30. Žalovaný aspekt nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, posoudil dostatečně. Správně přihlédl ke skutečnosti, že žalobce již v minulosti rozhodnutí o správním vyhoštění úmyslně nerespektoval. Soud dodává, že žalobce po uložení správním vyhoštění byl vedený v evidenci nežádoucích osob ode dne 29. 7. 2021 do 29. 8. 2023. Žalobce dne 31. 3. 2021 vycestoval do Ruska, na území České republiky se vrátil přibližně 10. 8. 2022, dne 23. 8. 2022 se pak dostavil na policii a tohoto dne byl také zajištěn. Podal neúspěšně čtyři žádosti o mezinárodní ochranu. Nyní byl opakovaně zajištěn v souvislosti se zahájením dalšího správního řízení ve věci správního vyhoštění.
31. Podle názoru soudu je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění jednoznačně dáno, žalobce dlouhodobě a konzistentně projevuje vůli na území České republiky setrvat bez ohledu na zákonné předpisy a vydaná rozhodnutí.
32. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně zvážil použití zvláštních opatření, neboť nezohlednil nabídku finanční záruky, žalobce je také schopen se zdržovat na určeném místě i dostavit se na výzvu policie.
33. Zajištění představuje prostředek ultima ratio, který bezprostředně zasahuje do osobní svobody dotyčného. Z tohoto důvodu je k zajištění přistupováno pouze tehdy, není-li možné dotyčnému uložit některé ze zvláštních opatření uvedených v zákoně o pobytu cizinců. Zmíněná opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování; toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017).
34. Soud se proto zabýval tím, zda žalovaný dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu nepřistoupil k uložení mírnějších opatření a rozhodl o žalobcově zajištění.
35. K uložení zvláštních opatření dle § 123b nepřistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí, že cizinec i nadále z území České republiky neodcestuje a nadále se bude dopouštět protiprávního jednání. Tento závěr je podložen jeho vědomým jednáním v rozporu s platnými právními předpisy na území České republiky. Tímto je bezesporu vyslovena domněnka, že na území České republiky bude cizinec i nadále porušovat právní předpisy České republiky. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle shora citovaného ustanovení by tak v tomto případě bylo neúčelné, proto správní orgán přistoupil k zajištění žalobce. Příslušný správní orgán tedy dospěl k závěru, že výše uvedená protiprávní jednání vzbudila důvodnou obavu, že se na území České republiky bude cizinec dopouštět

opakovaného porušování právních předpisů České republiky a opětovně nebude respektovat výkon uloženého rozhodnutí o správním vyhoštění. S ohledem na předešlé jednání neshledal správní orgán důvod pro uložení mírnějších opatření ve formě zvláštního opatření za účelem vycestování.

36. Soud má za to, že hodnocení možnosti uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), b), c), d) zákona o pobytu cizinců na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí, je správné a dostatečně odůvodněné, tj. přezkoumatelné. Žalovaný uvedl, že žalobce na území České republiky bydlí na adrese X, avšak bydlí zde u přítelkyně, nedisponuje žádnou nájemní smlouvou a k tomuto místu jej nic neváže a za krátkou dobu pobytu k němu nemůže mít žádný vztah. Správní orgán uvedl, že na území České republiky nemá cizinec žádný majetek. Soud pak souhlasí se závěrem žalovaného v tom směru, že žalobce k uvedené adrese nic neváže, nemusí se na ní zdržovat, a toto zvláštní opatření by se tedy minulo účinkem. Na tomto místě rovněž žalovaný správně přihlédl k dosavadní pobytové historii žalobce, který již uložené povinnosti nerespektoval.
37. K možnosti uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pak žalobce do protokolu uvedl: „...*Jsem schopný složit částku okolo 100.000,- Kč...Jednalo by se o zapůjčení finančních prostředků od přátel...Lhůta ke složení z mé strany by byla 14 dní*“ Soud má ve shodě s žalovaným za to, že šlo ze strany žalobce o nabídku finanční záruky poněkud nejasnou, kdy zejména z vyjádření žalobce vyplývá, že finanční prostředky na její složení v době svého zajištění ve skutečnosti neměl, když sám uvedl, že by je složil do 14 dní, co znamená, že je v době svého zajištění k dispozici neměl, byť deklaroval schopnost je složit. Podle mínění soudu se tedy žalovaný s nabídkou žalobce na složení finanční záruky tak, jak byla formulována, vypořádal správně a dostatečně. Pokud jde o žalobní tvrzení, že žalobce označil osobu, která by složila finanční záruku, a jednoznačně uvedl, že je schopen zdržovat se na určeném místě a dostavit se v určené době na pracoviště žalovaného, pak toto se z protokolu o výsledku žalobce coby účastníka správního řízení nepodává.
38. Žalovaný shledal též nemožnost využití alternativ podle § 123b odst. 1 písm. c), d), když po zhodnocení všech skutečností uzavřel, že cizinec neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené či zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Nabídka těchto zvláštních opatření žalobcem učiněna prakticky nebyla a rovněž vypořádání žalovaným bylo podle soudu provedeno v míře obecnosti odpovídající aktivitě žalobce ohledně možnosti uložení předmětných zvláštních opatření. Žalovaný za daných okolností nepochybil, když k uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) nebo d) citovaného ustanovení nepřistoupil. Ve spojení s ostatními okolnostmi lze závěr žalovaného, že použití těchto alternativ by nebylo dostačující, aprobovat.
39. K námitce, že správní vyhoštění do Ruské federace nebude možné realizovat pro rozpor se zásadou non-refoulement, soud uvádí, že žalobce v rámci svého výsledku nesdělil žádné relevantní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že výkon správního vyhoštění nebude moci být ve stanovené lhůtě realizován. Co se týče možného rozporu správního vyhoštění se zásadou non-refoulement, má soud za to, že s touto zásadou se bude muset žalovaný vypořádat především v samotném řízení o správním vyhoštění žalobce. V rámci napadeného rozhodnutí pak jde již o realizovatelnost správního vyhoštění v technickém slova smyslu, tj. o to, zda bude uložené správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Naopak v případě shledání rozporu správního vyhoštění se zásadou

non-refoulement, nemůže být správní vyhoštění ani uloženo. Soud má tedy za to, že zkoumání souladu správního vyhoštění se zásadou non-refoulement má své místo právě při rozhodování o správním vyhoštění a nikoli při rozhodování o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Proto žalovaný ani nijak nepochybil, pokud si nevyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce do Ruska ještě před zajištěním žalobce, neboť toto stanovisko je relevantní především pro rozhodování ve věci správního vyhoštění žalobce. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005-75, pak nijak konkrétně nesouvisí s projednávanou věcí. A margo soud uvádí, že závazné stanovisko zřejmě nebylo vyžádáno až v reakci na obsah žaloby, protože je datováno dne 14. 6. 2023 a žaloba byla žalovanému k jeho vyjádření doručena až dne 15. 6. 2023, jak se podává z dokladu o doručení přípisu s přiloženou žalobou, který je připojen k č.l. 34 (soudního) spisu. Žalobce při jednání soudu předložil usnesení poslanecké sněmovny ze dne 15. 11. 2022, podle kterého byl současný ruský režim označen za teroristický. Soud tuto skutečnost nepochybně, pročť neměl důvod provádět důkaz předmětným usnesením, avšak zároveň z této informace nelze bez dalšího dovodit, že správní vyhoštění žalobce nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí možné.

40. Pokud žalobce zdůrazňoval, že chtěl požádat o mezinárodní ochranu, soudu je z úřední činnosti známo, že o mezinárodní ochranu již žádal nejméně pětkrát, když s žádnou žádostí dosud nebyl úspěšný. Městský soud v Praze žalobu proti rozhodnutí o čtvrté žádosti o mezinárodní ochranu zamítl rozsudkem ze dne 22. 5. 2023, č. j. 19 Az 24/2022-29, nyní Městský soud v Praze projednává žalobu ze dne 24. 6. 2023 proti rozhodnutí o páté žádosti žalobce o mezinárodní ochranu pod s.p. zn. 13 Az 14/2023. Lze tedy uzavřít, že azylový příběh žalobce prošel několikrát soudním přezkumem a žalobce s žádnou ze svých žádostí o udělení mezinárodní ochrany úspěšný nebyl. Ze správního spisu dále plyne, že žalobce porušení zásady non refoulement (byť opět obecně) namítal i v odvolání ze dne 2. 7. 2023, proti rozhodnutí o správním vyhoštění, tato otázka tedy bude dále podrobena přezkumu správními orgány (a případně též soudy). Soud v tuto chvíli konstatuje, že ze správního spisu není zřejmé, že by realizace správního vyhoštění nebyla v případě žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí potenciálně možná. Veškeré skutečnosti svědčící proti potenciální možnosti vyhoštění žalobce vyšly najevo až po vydání napadeného rozhodnutí, pročť nemohou jít k tíži žalovanému, resp. napadeného rozhodnutí.
41. Pokud žalobce poukazoval na nemožnost správního vyhoštění z důvodu svého soukromého života, lze v tuto chvíli konstatovat, že žalobce tvrdil, že je otcem syna, X. X., narozeného v roce X, s povoleným pobytem v ČR, X státní příslušnosti. Žalobce v roce 2022 podal žalobu o určení otcovství, dosud však není rozhodnuto, syna neviděl od 24. 12. 2022, syn s matkou bydlí v Německu, žalobce finančně na syna nepřispívá. Soud má za to, že ani tyto okolnosti nenaznačují, že by nebylo správní vyhoštění žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí ani potenciálně možné, když dosud otcovství žalobce není postaveno na jisto a lze dodat, že žalobce měl dostatečný časový prostor k tomuto kroku, když syn se narodil již v roce X. V současné době žalobce se synem dlouhodobě rodinný život nevede. Soud nespatřuje ani v existenci probíhajícího soudního řízení o určení otcovství překážku správního vyhoštění, biologický materiál k určení otcovství byl zřejmě již odebrán (podle usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 17. 2. 2023, č. j. 9 Nc 524/2022-37, měl být znalecký posudek k určení otcovství

žalobce zhotoven do 30 dnů) a žalobce je v řízení o určení otcovství zastoupen advokátem.

42. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že syn s matkou pobývají v ČR, toto je v rozporu s výpovědí žalobce ze dne 1. 6. 2023, kdy žalobce uvedl, že matka syna má přítele v Německu, žijí tam matka i syn, proto se se synem již od 24. 12. 2022 neviděl.
43. Pokud jde o polemiku o tom, zda místo pobytu žalobce, kde provedla policejní hlídka jeho pobytovou kontrolu, bylo zjištěno žalovaným anebo je sdělil žalovanému sám žalobce, má soud za to, že je tato otázka zcela bez významu pro projednávanou věc. Nadto oba způsoby nabytí poznatku o místě pobytu žalobce se vzájemně nevylučují, když „zjištění žalovaným“ může nepochybně zahrnovat zjištění informace od žalobce. Jde tak v této souvislosti jen o irelevantní slovíčkaření.
44. Konečně pokud byla namítána nezákonnost postupu žalovaného, kdy byl na žalobce činen nátlak, aby využil dobrovolného návratu ve smyslu ust. § 123a zákona o pobytu cizinců, toto žalobní tvrzení je zcela obecné, absentuje vylíčení, jakou konkrétní podobu měl tento tvrzený nátlak, není pak ani tvrzeno, jaký by měl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o zajištění. Tuto námitku soud důvodnou neshledal.
45. Pokud pak jde o žalobcem namítaný souběh správního vyhoštění s jeho trestním stíháním, žalobce v rámci svého výslechu nic takového neuplatňoval, když ke svému trestnímu stíhání výslovně nechtěl nic dalšího uvádět mimo to, že je nevinný. Proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí nemusel nijak vypořádat se skutečností, že je proti žalobci na území České republiky vedeno též trestní řízení, natož pak s tím, že v rámci předmětného trestního řízení nebyl vzat do vazby. Námitku v tom směru, že by realizací správního vyhoštění pozbyl možnosti uplatňování práv obviněného v trestním řízení, uplatnil žalobce až nyní v žalobě. Soud zde ovšem souhlasí s tvrzením žalovaného uvedeným v jeho vyjádření k žalobě, že pro účely dostavení se k orgánům činným v trestním řízení ze země původu v době platnosti správního vyhoštění lze využít ust. § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie udělí vízum nebo povolí vstup na území, pokud účelem pobytu na území je předvolání státního orgánu České republiky a nelze-li věc vyřídit z ciziny. Krom toho je žalobce v trestním řízení zastoupen obhájcem, který má povinnost a odbornou způsobilost práva žalobce coby obviněného v trestním řízení řádně střežit. Žalobce pak neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který nemohl případně vycestovat z Ruské federace do České republiky legálně, když se mu to v minulosti dařilo i nelegálně. Taková případná cesta pak nemá žádnou souvislost s readmisní smlouvou či jinou dvoustrannou smlouvou, kterou žalobce ani nijak nespecifikoval. Soud zde též konstatuje, že vedení trestního řízení a hrozící vysoký trest obecně nemůže zlepšit postavení účastníka při vydání rozhodnutí o zajištění a mít za následek příznivější rozhodnutí. Žalobce netvrdil žádnou svou specifickou situaci, proč by v jeho případě měla být práva zakotvená Listinou základních práv a svobod porušena. Jistě nelze přijmout výklad, že nesmí být s ohledem na probíhající trestní řízení a hrozící vysoký trest zajištěn a vyhoštěn žádný cizinec, proti kterému je kromě řízení o správním vyhoštění vedeno také trestní řízení.

VII. Závěr a náklady řízení

46. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalovaného žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný

úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze, dne 1. listopadu 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce